

Christiane Gammeltoft-Hansens prædiken 16. søndag efter trinitatis

Taler

Christiane Gammeltoft-Hansen
Sognepræst

Dato

5. oktober 2014

Sted

Lindevang Kirke

Omstændigheder

Denne prædiken er holdt ifm. et homiletisk og liturgisk forsøg i Lindevang Kirke i 2014/2015, hvor kirkens tre præster kontinuerligt prædikede over hele Markusevangeliet fra trinitatis søndag til 2. påskedag. Derved afveg præsterne fra at prædike over teksterne fra de autoriserede to tekstrækker til fordel for Markusevangeliet.

Prædikentekster

Femte Mosebog kapitel 8, vers 1-3
Paulus' Andet Brev til Korintherne kapitel 9, vers 6-11
Markusevangeliet kapitel 6, vers 30-44

- 1 Sultens farve er grå. Grå som aske, grå som sorg, grå som tågede morgener.

Om det er den fysiske eller åndelige sult: Den er grå. Denne hverken-eller farve, der er med til at vise os sultens indhold. Eller rettere er med til at vise os, at

- 5 sulten ikke har noget indhold. At sult er en mangel – det som ingenting er. Maven er tom, tilværelsen er tom, livslysten er forsvundet og meningen er blevet væk.

Den sultende befinder sig på afstand. Det, som ingenting er, kan ikke forbinde
10 sig med verden og med andre. Tomheden har ingen ord at meddele sig med. Tomheden har ingen hænder, den kan gribe ud efter den anden med. Den har kun sin egen klaustrofobiske mangeltilstand.

- Og det er ikke kun den sultende, der kan mærke afstanden. Det kan
15 medmennesket også. Den melder sig som ulighedens gåde. Dette at menneskelige vilkår kan være så forskellige. Man står der på afstand og kan blive så mærkeligt beklemt. For nok er man ikke selv tom, nok har man ord til sin rådighed. Men hvilke ord passer til situationen? Og nok har man hænder, man kan gribe ud med. Men hvilken hjælp skal man yde den, der mangler i en sådan
20 grad, at meningen er blevet væk?

Og mens man gør sig sine overvejelser øjes afstanden. Indtil det måske ender

med det, som det ender med for disciplene. Disciplene ved ikke, hvad de skal
25 stille op med de mange sultende, så det bliver til, at de i stedet for at gribe ud
viser dem væk. De er apostle. Sendt ud i verden for at opsøge og hjælpe. Men da
de sultende opsøger dem, peger de væk fra sig selv. Dette må andre tage sig. Det
er sent – for sent til at hjælpe. De sultende må forsøge sig ud i overlevelsens
kunst på egen hånd.

30

Disciplene taler som om, kampen mod det grå og tomheden er tabt på forhånd.
De sultende er for mange. Opgaven er for stor, så den afvises. Og de er også selv i
underskud. De er udsendinge, der er vendt udmattede hjem. De har netop søgt
en afstand for at få et øjeblik ro og fred. Et frikvarter, lidt alene-tid med Jesus,
35 fjernet fra de lidendes råb og de sultendes desperate blikke. Men
flygtningestrømmene har invaderet deres retrætested, og da er det, at de peger
væk, i det de siger: Søg lindringen og næringen andre steder. Her kan I ikke være.
Her har vi nok I selv at komme til kræfter. Her forsøger vi at samle os om Gud.

40 Kan man anklage nogen for ikke at mætte de mange, hvis man kun har mad nok
til få? Kan man anklage nogen for ikke at tage en uoverkommelig opgave på sig,
når man er slidt. Nej, det kan man ikke. Og alligevel er situationen beklemmt. Ja
mere end det. Den afdækker en smerte. Den samme smerte, der melder sig, når
Paulus beskriver hvor groteske former afstanden mellem mennesker kan tage.
45 At selv en nadverfejring i menneskers hænder kan blive til en afstand, hvor der
er nogen, der sultende ser på, mens andre mæsker sig.

Det er der forhærdelse i, men der er også en smerte. Uanset alle afstande ved vi
nemlig godt, at vi hører sammen, at vi er afhængige af hinanden. Der er ingen
50 stærke enere. Der er kun ensomme enere. Vi har brug for den anden. Den anden
er vores livsvidne, vores medvandrer, vores medmenneske.

Uanset alle forskelle, deler vi den erfaring, at der er tab, vi ikke kan bære alene,
og kampe vi ikke kan kæmpe alene. Og hvordan skulle vi kunne glæde os, hvis
55 ikke vi havde hinanden. Er den anden ikke netop vores glæde. Det også uanset
hvor krævende den anden til tider kan være, og hvor magtesløse vi kan føle os.

De forsøger at vise dem bort, men det afdækker en smerte. Du kan ikke prise din
Gud, samtidig med at du viser dit medmenneske væk. Du kan måske lade som
60 om, men ikke med overbevisning sige, at du kan undvære den anden.

Sultens farve er grå. Evangeliets farve er grøn. Grøn som håbet, grøn som ordet, grøn som livet. Grønt som græs.

65

Jesus viser ikke de sultende væk. Han siger i stedet: Læg jer i det høje græs.

Og det gør de så. Digteren beskriver det sådan her:

70

Græsset er underligt højt for mig,

som ligger med næsen mod jord.

Bøjer jeg mig så dybt, som jeg kan,

75

vokser min verden sig stor.

Verden vokser, når man ligger under den grønlige spidsbuepark. På afstand kan man ikke se det, men tæt på er det frodigt og livgivende. Og inde i stråenes
80 dimrende haller, er de andre, der ligesom du ligger med næsen mod jord. Kaldt ned i græsset af Gud. Og de andre hvisker: Rækker du det ikke videre. Deler du ikke ud af det frodige, det du har fået givet?

85

Evangeliets sandhed om mennesket er, at det er skabt til Gud og skabt til sit medmenneske. Det er det, der kommer til syne i det høje græs. Det er ikke det afmægtige menneske, der ligger i græsset. Det er det skabte menneske. Det menneske der er sat i et forhold til Gud og næsten.

90

Og brødet bliver delt ud. Det går fra hånd til hånd mellem dem græsstråene. De er ikke længere delt i sultne og mætte, apostle og forviste. De er én flok. Samlet i det grønne som et glimt af Guds rige, et modbillede til alt det grå.

Er det et drømmesyn? Er det en utopi – en fortælling, der ikke har hjemme i vores virkelighed?

95

Nej, det er et håb og en mulighed. Det er fortællingen om, hvem Gud er: at Gud er givende og opretholdende. Og det er fortællingen om, hvem vi er bestemt til at være: mennesker der er modtagende og delende.

100

Evangeliets farve er grøn. Men også andre farver ta'r i dag kampen op mod alt

det grå.

105 Dåbens farve er blå: Blå som vandet, blå som himlen, blå som tilliden og
samhørigheden. Ind i alt dette blå er Lius, Caroline og Kastanje blevet døbt i
dag.

110 Nadverens farve er rød: Rød som vinen, rød som blodet, rød som kærligheden,
rød som lysfyldte morgener. Her til dette røde måltidsfællesskab bliver vi igen
indbudt denne søndag, så vi når vi knæler ned ved nadverbordet kan opleve, at
vores verden vokser og vi er ét.

Amen.

115

Kilde

Manuskript tilsendt af taler og udgivet af Danske Taler med tilladelse fra taler

Kildetype

Digitalt manuskript

120

Tags

16. søndag efter trinitatis, Anden tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/christiane-gammeltoft-hansens-praediken-16-sondag-efter-trinitatis>

125

130

135